

«Ένας χρόνος germinal, ένας χρόνος χωρίς αφεντικά,

Κάθε είδους, ποτέ και πουθενά»

<http://kolektivagerminal.blogspot.gr/>

Η κολεκτίβα Ζερμινάλ είναι αποτέλεσμα ζυμώσεων και συζητήσεων της συνέλευσης της κατάληψης libertatia. Το καφενείο αποτελεί ουσιαστικά ένα πολιτικό εγχείρημα που προσπαθεί να συνδυάσει τον βιοπορισμό των συμμετεχόντων με την ανάγκη για την συνολική πρότασή μας, όχι απλά για το ξεπέρασμα της κρίσης, αλλά για τη δημιουργία των προϋποθέσεων που θα οδηγήσουν στο ξεπέρασμα του καπιταλισμού. Αποτελεί πρόταση επαναστατική που βασίζεται στις αρχές της αυτοδιαχείρισης με κεντρικό γνώμονα τις αρχές της κολεκτιβοποίησης.

Ένας χρόνος germinal, ένας χρόνος χωρίς αφεντικά, κάθε είδους, ποτέ και πουθενά. Στηριχτήκαμε στα λίγα κεφάλαια των συντρόφων μας, που προέρχονται από την προσωπική εργασία των ίδιων και μόνο, χωρίς να δανειστούμε. Αυτά τα χρήματα ήταν ο γνώμονας μας για το που θα νοικιάσουμε, τι χώρο και πως θα τον διαμορφώσουμε. Όλο το στήσιμο έγινε εξ ολοκλήρου από εμάς. Βιώσαμε την έμπρακτη αλληλεγγύη από φίλους και γνωστούς που από το πόστο του ο καθένας βοήθησε με τις γνώσεις του (μηχανικούς, ηλεκτρολόγους, λογίστριες, κα) να γίνει πραγματικότητα αυτή η ιδέα.

Ήρθαμε σε επαφή με πολύ κόσμο μέσα από αυτή τη διαδικασία και κυρίως γνωριστήκαμε με συντρόφισσες και συντρόφους που άλλοι ενσωματώθηκαν και άλλοι βρίσκονται στη διαδικασία ενσωμάτωσης στην κολεκτίβα. Ένα χρόνο πριν γράφαμε: "Ονομάσαμε το καφενείο κολεκτίβα Ζερμινάλ. Κολεκτίβα διότι θέλουμε να διαχυθεί αυτή η έννοια, να γίνει ένας κοινωνικός όρος". Θεωρούμε ότι πετύχαμε το σκοπό μας με τη δημιουργία και άλλων παρόμοιων εγχειρημάτων.

Γνωριστήκαμε με τις συναδέλφους από την κολεκτίβα εργασίας το παγκάκι και από άλλα παρόμοια εγχειρήματα. Πρόσφατα στη πόλη μας δημιουργήθηκε το συνεργατικό εγχείρημα «Bellville sin patron» που βρίσκεται στη Φιλίππου 80, ένα παρόμοιο εγχείρημα, που λειτουργεί βάση των αρχών της αυτοδιαχείρισης. Τέτοιες κινήσεις μόνο ενθαρρυντικά μπορούν να λειτουργούν όσον αφορά το ζήτημα της δημιουργίας δικτύων και δεσμών ανάμεσά μας. Διευρύνουμε τις επαφές μας με παραγωγούς και όλα τα κρασιά μας πλέον προέρχονται από αυτούς, μπήκαμε οι ίδιοι στη διαδικασία παραγωγής των αποσταγμάτων μας. Ήρθαμε σε επαφή με μουσικούς και σχήματα που κινούνται στη λογική των κολεκτίβων με αποτέλεσμα εξαιρετικές μουσικές βραδιές. Υπό αυτό το πρίσμα θεωρούμε ότι εκπληρώθηκε αυτό που γράφαμε πέρσι τέτοιο καιρό: «Αντιλαμβανόμαστε το καφενείο μας ως ένα χώρο συνεύρεσης και επικοινωνίας. Απευθύνεται σε όλους όσους θέλουν να έρθουν σε επαφή μεταξύ τους, στη βάση της διάδρασης, σ' ότι αφορά την δομή του εγχειρήματος και του τρόπου λειτουργίας του». Όλες αυτές οι σχέσεις που δημιουργήθηκαν τον προηγούμενο χρόνο, καθώς και όλοι αυτοί που περιγράφονται παραπάνω είναι η κολεκτίβα Ζερμινάλ.

Όμως δεν ήταν όλα ρόδινα. Διανύσαμε αυτό το χρόνο με πολλές δυσκολίες, απογοητεύσεις, λάθη, αποχωρήσεις. Βιώσαμε τη γραφειοκρατία και τους υπαλλήλους της. Είδαμε τον όρο κολεκτίβα να χρησιμοποιείται από πολύ κόσμο κατά το δοκούν. Σε καμία περίπτωση δεν αυτοχριζόμαστε θεματοφύλακες του όρου, αλλά σε καμία περίπτωση δεν μπορούμε να κλείσουμε τα μάτια σε τραγικές περιπτώσεις χρησιμοποίησης του όρου εν είδη μιας αόριστης και μονομερούς αλληλεγγύης.

Θα υπενθυμίσουμε ότι, αφεντικό ονομάζεται: οποιοσδήποτε, είτε φίλος-η, είτε σύντροφος-σα, είτε αγωνιστής-ια, είτε δίνει καλό έως πολύ καλό μεροκάματο είτε, είτε... που κερδίζει υπεραξία από τον εργάτη-υπάλληλο. Η άρνηση του υπαλλήλου να δεχτεί να συμπράξει στη διαχείριση του όλου εγχειρήματος σε καμία περίπτωση δεν κατατάσσει τον εργοδότη σε μη αφεντικό. Δεν γίνεται διαχωρισμός ανάμεσα σε καλά και κακά αφεντικά, ο διαχωρισμός είναι ανάμεσα σε αφεντικά και εργάτες. Για να ξέρουμε δηλ. τι και για ποιον φωνάζουμε στις πορείες. Η κολεκτίβα δεν είναι θέμα μόδας είναι θέμα δομής.

Κολεκτίβα Ζερμινάλ

Εργαζόμενοι για την αυτοδιαχείριση δημιουργούμε τις συνθήκες, υποκειμενικές και αντικειμενικές, για την πραγματοποίηση της γενικευμένης κοινωνικής αυτοδιαχείρισης. Εργαζόμενοι χωρίς τη προσφορά ή την απομύζηση υπεραξίας καρπωνόμαστε εμείς οι ίδιοι

το κέρδος που αποφέρει η εργασία μας, όποιο κι αν είναι αυτό μέσα στο πλαίσιο της καπιταλιστικής αγοράς, που ακόμη ορίζει την επιτυχία ή την αποτυχία των βημάτων μας. Παρ' όλα αυτά, απαραίτητη προϋπόθεση για εμάς είναι το επαναστατικό υποκείμενο να πατάει στέρεα στα πόδια του αναπτύσσοντας όσο μπορεί καλύτερα τις ικανότητες που θα του χρησιμεύσουν για την επίτευξη του σκοπού του. Κερδίζοντας χρόνο για την πολύπλευρη ανάπτυξη των ικανοτήτων μας, αποκομίζουμε χρόνο για μάθηση και εμπειρίες που είναι χρήσιμες για τον επαναστατικό στίβο. Είναι αλήθεια ότι όταν αλλάζει ο συσχετισμός ανάμεσα σε ελεύθερο και αναγκαίο χρόνο τότε, η εξ ανάγκης απασχόληση έχει ένα τελείως διαφορετικό χαρακτήρα, πολύ πιο ελεύθερο και ακόμη ο χρόνος εργασίας ενός ανθρώπου που διαθέτει ελεύθερο χρόνο είναι υποχρεωτικά ανώτερης ποιότητας από το χρόνο εργασίας ενός αχθοφόρου ζώου. Πρόκειται για την κατάσταση εκείνη που προσφέρει τη δυνατότητα, ώστε να κυριαρχήσει η ανάπτυξη των ατομικοτήτων και όπου δεν μειώνεται ο αναγκαίος χρόνος εργασίας για να αυξηθεί η υπερεργασία, αλλά δίνεται χρόνος στο άτομο να αγωνιστεί για να ανατρέψει τον καπιταλισμό μέσα από μορφωτικές και οργανωτικές διαδικασίες θεωρητικές αλλά και πρακτικές. Χρησιμοποιούμε τις υλικές συνθήκες για να αναπτύξουμε τη βιωματική γνώση που είναι απαραίτητη στο αγωνιζόμενο άτομο. Χωρίς την ανάπτυξη της επαναστατικής μας συνείδησης, χωρίς την εμπιστοσύνη στις δικές μας δημιουργικές δυνάμεις θα ήταν αδύνατη η καθολική σύγκρουση με το υπάρχον.